

Имамъ още и силенъ покровитель Пампелунскыя Намѣстникъ, който увѣренъ съмъ, ще ма произведе, и понеже имамъ постоянство, ревностъ, възпитаніе и ученіе, надѣж са че ще изминж добръ пѣтя си; за васъ нема да говорѣж на покровителитѣ си . . . туй не ползова нито васъ, нито мене . . . но ще вы попытамъ едно нѣщо майко, приложи той, като изгледа Жиралда, което има голѣмо вліяніе на щастіето ми, на бѣдѣцето ми, и слѣдователно на твоето бѣдѣще: « Кой е баща ми ? »

На туй толкози естественио и толкози просто пыташе, двѣтѣ жены, смутены, спогледахъ са една друга.

— Майко моя, пое пакъ Пикильо очуденъ за онуй което щеше да научи . . . не та пытамъ освѣнъ за името му . . . нищо друго . . . но искамъ да ми кажешъ истината; имамъ право да ти го понекамъ и го искамъ. »

И като я видѣ че си навеждаше очытѣ и мълчѣше, рече по натѣртено:

« Който и да е, искамъ да го знаѣж ! кажи кой е баща ми ? »

Тогасъ изпълнена отъ ерамъ, като хапяше отъ отчаяніе рѣцѣтѣ си, и не смѣяше да подигне очы къмъ него . . . рече му съ тихъ гласъ:

« Не знаѣж нищо ! »

И падна на колѣни, като си затули лицето съ рѣцы.

» Азъ да ти кажж истината, рече Урака; когато тя обычаше оногози Мавра, първыя си любовникъ, за да отнеме отъ Лазарилла онѣзи роля, която щѣше да представя, тя склони на предложеніята на единъ велможа, покровитель на театра . . . Той е! . . . той е голѣмъ гоеподинъ ! . . .

— Мълчи, майко . . . мълчи извика Жиралда като са подигаше отъ мѣстото си; грѣшката, която ма ты подбуди да сторѣж, нека падне на главата ми . . . защото чухъ съвѣтѣтѣ ти и защото ты турихъ въ дѣло!!! . . . И ако и да са забави наказаніето, но не го и избѣгнѣхъ; то ма стигнѣ . . . и не вѣрвамъ да има поголѣма мѣжа отъ тѣзи която тѣрихъ тѣзи